

Sygn. akt I CZ 158/12

POSTANOWIENIE

Dnia 5 grudnia 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Tadeusz Wiśniewski (przewodniczący)

SSN Jan Górowski (sprawozdawca)

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa "W." Huta Szklana Spółki z o.o. przeciwko Skarbowi Państwa reprezentowanemu przez Ministra Gospodarki, Wojewodę W. i Ministra Skarbu Państwa

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 5 grudnia 2012 r.,

zażalenia strony powodowej na postanowienie o kosztach zawarte

w wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 9 marca 2012 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem zawartym w wyroku z 9 marca 2012 r. (punkt 4) Sąd Apelacyjny zasądził od powódki na rzecz strony pozwanej kwotę 9000 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego i kasacyjnego. Swoje rozstrzygnięcie oparł na treści art. 98 k.p.c.

Powódka zaskarżyła to postanowienie zażaleniem, w którym wniosła o jego zmianę i odstąpienie od obciążania jej kosztami postępowania. Wskazała, że w sprawie powinien znaleźć zastosowanie art. 102 k.p.c., a ponadto, iż Sąd naruszył art. 98 k.p.c., gdyż powódka została niezasadnie obciążona kosztami postępowania kasacyjnego, gdyż to postępowanie wygrała.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Artykuł 98 k.p.c. stanowi wyraz zasady odpowiedzialności za wynik procesu. Stosownie do tego przepisu, strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Skarżąca podniosła, że sąd naruszył powyższy przepis obciążając ją kosztami postępowania kasacyjnego, które wygrała. Zarzut ten jest chybiony. Obowiązek zwrotu kosztów procesu zależy od ostatecznego wyniku sprawy, a nie od rezultatu postępowania w poszczególnych instancjach; a dokonanie oceny, czy i w jakim stopniu strona sprawę przegrała lub wygrała, wymaga porównania roszczeń dochodzonych z ostatecznie uwzględnionymi, a nie porównania wyniku postępowania w poszczególnych instancjach (por. postanowienia SN: z dnia 12 sierpnia 1965 r., I CZ 80/65, OSNCP 1966, nr 3, poz. 47, z dnia 8 lipca 1971 r., I CZ 103/71, Lex nr 6956).

Artykuł 102 k.p.c. przewiduje wyjątek od – odnoszącej się do obowiązku rozliczania kosztów postępowania - zasady odpowiedzialności za wynik procesu i pozwala na odstąpienie od niej „w szczególnie uzasadnionych wypadkach”. Fakt ich nastąpienia (bądź braku) podlega ocenie sądu orzekającego w jednostkowym przypadku, także na tle całokształtu rozpoznanej sprawy.

Z rozstrzygnięcia wydanego w niniejszej sprawie wynika, że Sąd uznał, iż w sprawie nie ma szczególnych okoliczności, które przemawiają za zastosowaniem art. 102 k.p.c., skoro orzekł o kosztach na podstawie art. 98 k.p.c.

Z taką oceną należy się zgodzić. Poczucie krzywdy, na które powołuje się skarżąca nie stanowi „szczególnie uzasadnionego wypadku” w rozumieniu art. 102 k.p.c. Przepis ten jako wyjątkowy może znaleźć zastosowanie w sytuacjach szczególnych, a więc w takich, gdzie obciążenie kosztami postępowania strony przegrywającej proces byłoby oczywistym naruszeniem zasad współżycia społecznego z uwagi na sytuację osobistą, czy majątkową w jakiej się znalazła. Taka sytuacja w niniejszej sprawie nie ma miejsca.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.